

«No farem concessions...»

/ Arxiu

L'ostatge Reagan

El segrest dels nord-americans provoca greus problemes al president

«Mai no farem concessions als terroristes ni demanarem a cap altre govern que les faci». Aquest principi del president Reagan, davant el nou cas de segrestament col·lectiu de nord-americans, és l'única postura públicament mantenable. Però aquesta fermesa és, alhora, com s'esdevé sovint davant tot tipus de terrorisme que sempre juga amb avantatge,

Ernest UDINA

un drama per al president reelegit. Paradoxalment, porta ara el camí d'aparèixer com un nou Carter, el qual es mostrarà ple de dubtes i indecisions davant el problema dels ostatges de l'Iran, de novembre del 79 a gener del 81, amb el col·fó d'haver estat una de les principals causes de la seva derrota electoral.

El segrest a Atenes del Boeing de la TWA, divendres 14 de juny, amb la

peripècia final d'una trentena de nord-americans escampats per cases o casernes de Beirut, reflecteix, en primer lloc, una clara falla de la seguretat grega, amb les conseqüències que sens dubte provocarà en el turisme envers aquell país. D'aquí a concloure'n, com han fet portaveus de l'administració Reagan, descarregant en l'ocasió el seu malhumor contra el radical antiimperialista Papan-dreu, que Grècia és una base de terroristes, hi ha, però, un abisme.

El problema excedeix la simple qüestió de seguretat nacional i planteja, de nou, la dificultat de la lluita internacional contra el terrorisme. Dues grans postures havia estudiat l'administració Reagan després dels greus atemptats contra les seves tropes a Beirut fa un any i mig. La dura postura de Schultz propugna el contraatac total, encara que sigui al preu de víctimes innocents. Un sector majoritari de l'administració Reagan s'inclina per una resposta gradual, que inclogui la negociació i el diàleg indirectes, sense cedir, però, a les pretensions terroristes.

En aquest cas, Reagan aplica aquesta segona línia, facilitada, a més, per la maniobra xiïta de dispersió dels ostatges. Negociar amb el president siri Assad, cada dia més amo i senyor del Líban, i amb el líder xiïta Berri, és la línia que segueix Reagan. Paral·lelament, i malgrat les proclames de no fer concessions, Reagan està veient la manera que Israel prometi de posar en llibertat, o els posi ja, els set-cents xiïtes libanesos detinguts, en condicions jurídiques, d'altra banda, ben dubtoses. En definitiva, en la pràctica, Reagan juga amb desavantatge, davant el nou fet terrorista, que

mostra, com tem l'administració dels Estats Units, com és de fàcil que un simple escamot posi entre l'espasa i la paret la política de fermesa del president nord-americà.

La perplexitat assoleix també tot l'Occident, que comprova de nou com no sembla haver-hi més que la resignació davant la força del terrorisme islàmic, que ha succeït l'antic terrorisme palestí i que mostra encara, amb menys motius, un fanatisme molt més gran. Amb l'exemple del xiisme de Khomeini, el petit Partit dels Fills de Déu (escissió del moviment Amal, Esperança, de l'advocat libanès Berri) ha obligat Amal a aliar-se, malgrat la teòrica moderació de Berri, amb els seus objectius. Aquesta situació és un clar reflex del «campi qui pugui» que regna al Líban, dominat ara majoritàriament per unes milícies que fa cinc anys eren pràcticament desconegudes.

Ningú no té la clau que obri la porta d'una solució davant el nou segrest, que, no per repetit, astora menys. Terrorisme que ja ha assolit un objectiu molt important: a través de la retenció de nord-americans segrestats, el que resta constituït com a principal ostatge és la política de fermesa de Reagan, com abans ho fou Carter. El terrorisme islàmic, en bona part conseqüència de la quasi mig secular mala solució del problema d'Israel, continua amenaçant el continent, la gran potència occidental i els seus aliats, sense operar alhora directament com a satèl·lit de l'URSS, sinó com un moviment autònom, en el qual la fusió de l'estratègia política amb la transcendència divina es presta a tota confusió i a tot disbarat. I deixa inermes l'enemic, els Estats Units.